

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka v právní věci

žalobce: **Město Hluboká nad Vltavou**
sídlem Masarykova 36, Hluboká nad Vltavou

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020, č. j. MF-6136/2020/1203-3,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. 8. 2015, č. j. RRRSJ 24121/2015 tak, že rozhodnutí bylo změněno tak, že se žalobci ukládá odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 2 část věty před „ , nebo“ zákona č. 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění zákona č.

477/2008 Sb., ve výši 538 599 Kč, když v ostatním se platební výměr č. 9/2012 na odvod za porušení rozpočtové kázně vydáný Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 16. 10. 2012 pod č. j. RRRSJ 12973/2012 nemění.

2. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný zejména nerespektoval závazný právní názor Krajského soudu v Českých Budějovicích, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 10 Af 24/2014-36, kdy bylo konstatováno, že měl být použit způsob výpočtu penále pro žalobce příznivější v souladu se zásadou in dubio mitius, proto nesprávně bylo postupováno dle § 22 odst. 6 zákona č. 250/2000 Sb., žalovaný se měl zabývat otázkou, které z ustanovení zákona č. 250/2000 Sb. ve znění novely č. 465/2011 má být na věc aplikováno. Žalovaný tento závazný právní názor nerespektoval, zvolil jinou právní formu, po obdržení rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 10 Af 24/2014-36 ze dne 11. 4. 2015, kterým soud zrušil rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na penále, tak platební výměr na penále a věc vrátil k dalšímu řízení, neboť krajský soud dospěl k závěru, že platební výměr na penále byl nepřezkoumatelný z důvodu toho, že neobsahoval skutkovou ani právní stránku žalobcova porušení rozpočtové kázně, po předběžném posouzení věci vydal ve vztahu k platebnímu výměru č. 9/2012 rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí a uložilo správci daně, aby byl platební výměr č. 9/2012 přezkoumán po skutkové i právní stránce a vymezil v něm jednání žalobce, kterým se dopustil porušení rozpočtové kázně, respektive, aby toto jednání jednoznačně podřadil pod konkrétní skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Následně bylo vydáno správcem daně dne 17. 8. 2015 tzv. změnové rozhodnutí, kterým byl změněn platební výměr č. 9/2012, jímž podřadil jednání příjemce specifikované v uvedeném platebním výměru pod skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 písm. c) odst. 2 věty první zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 465/2011 Sb. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal odvolání, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí není v souladu s příslušnými právními předpisy, které upravovaly a vymezovaly jednotlivé skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně právě v době, kdy se žalobce dopustil neoprávněného použití peněžních prostředků. Žalovaný dospěl k závěru, že je nutné aplikovat zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 477/2008 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 4. 2009, proto jednání žalobce naplňuje skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 2, část věty před „ , nebo“ zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění zákona č. 477/2008 Sb., byla naplněna skutková podstata „pokud se příjemce peněžních prostředků podle odstavce 1 dopustí jejich neoprávněného použití, kterým byla porušena povinnost stanovená zákonem, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků“.
3. Žalobce nenapadá výši uděleného odvodu a věcné důvody, které k jeho udělení vedly, žalobce k výzvě správce daně i částku zaplatil. Žalobce napadá nesprávné podřazení pod skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně, neboť toto považoval prvotně za nepřezkoumatelné. Žalobce souhlasí se žalovaným, že poskytnutí finančních prostředků na účet žalobce došlo dne 5. 5. 2010 a tudíž toto datum je datem porušení rozpočtové kázně. Ovšem nesouhlasí se žalovaným, že nezbytně musí být v této věci, ohledně určení začátku doby běhu penále, aplikován předpis, účinný v době porušení rozpočtové kázně, tedy ke dni 5. 5. 2010 a nikoli zákon pozdější. Žalobce však nesouhlasí s tím, že nemohla být aplikována úprava dle § 22 odst. 2 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 465/2011, která je pro žalobce příznivější. Žalobce uvádí, že je mu známa judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 21. 5. 2015,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

č. j. 6 As 18/2014-42, dle kterého pozdější příznivější úprava by mohla být aplikována pouze u těch povinností, které příjemcům rozhodnutí obdobně jako v trestním právu ukládají jakožto sankce, přičemž v daňovém řízení lze tento sankční charakter dovodit v případě uložení penále. Žalobce má za to, že podřazení skutkového stavu pod příslušnou normu hmotného práva musí proběhnout s ohledem na skutečnost, že pozdější právní úprava má zcela klíčový vztah k sankci, která je v návaznosti na příslušnou právní normu aplikována, neboť v daném případě jde o to, že stanovení správného ustanovení právní normy bude rozhodující pro výpočet penále. V daném případě jde o to, zda bude shledána právní norma vůči skutkovému stavu dle § 22 odst. 2 písm. b) nebo v § 22 odst. 6 zákona č. 250/2000 Sb.

4. Dle žalobce se jedná zároveň o stanovení sankce, jestliže rozhodnutí o vyměření penále je pouze technickou záležitostí, kdy je jeho výše matematicky vypočtena a zde má místo výjimka ze zásady *lex retro non agit*, a proto na věc bylo namíste aplikovat právní úpravu pro žalobce příznivější, tedy zákona č. 250/2000 Sb., ve znění novelizace č. 465/2011 Sb., a to konkrétně ustanovení § 22 odst. 2 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů.
5. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně odlišnosti § 22 odst. 2 písm. b) vůči § 22 odst. 6 zákona, a to zejména s výkladem ve vztahu ke slovu „také“, kde naopak z důvodové zprávy se podává, že § 22 odst. 2 písm. b) umožňuje postihnout také porušení souvisejících povinností, nikoli, že by výklad měl být takový, že toto ustanovení řeší porušení povinností nikoli finančního charakteru.
6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zcela odmítá námitku, že nebyl respektován právní názor nadepsaného soudu v rozsudku č. j 10 Af 24/2014-36, neboť z předmětného rozsudku nevyplývá závazný právní názor soudu na to, jaké skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů se žalobce dopustil. Naopak krajský soud uvedl, že pro nepřezkoumatelnost platebního výměru na penále nemůže se výkladem této otázky zabývat. Ve zmiňovaném rozsudku se jednalo o rozhodnutí o uložení penále za porušení rozpočtové kázně, nikoli o rozhodnutí, ve kterém by byl výklad toho, které skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně se žalobce dopustil. Takové rozhodnutí nebylo předmětem soudního přezkumu. Proto nebylo ministerstvo při rozhodování o tom, pod jakou skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně žalobce podřadí, nikterak vázáno.
7. K námitce ohledně nesprávného právního posouzení žalovaný uvedl, že argumentace žalobce předbíhá chod správního řízení, neboť předmětem tohoto soudního řízení je rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, nikoli platební výměr na penále za porušení rozpočtové kázně. Uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí, z tohoto důvodu se při subsumpci žalobcova jednání pod skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně neuplatní výjimka z retroaktivity stanovená v článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V souvislosti s tím žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 95/2014-46, kde je soudem uvedeno, že porušení rozpočtové kázně správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí.
8. K porušení rozpočtové kázně došlo prokazatelně dne 5. 5. 2010, kdy došlo k připsání peněžních prostředků na účet příjemce. Z toho důvodu nemohlo být toto pochybení žalobce kvalifikováno, podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až dne 30. 12. 2011 (§

22 odst. 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů ve znění zákona č. 465/2011 Sb.). Žalovaný má za to, že žalobcem navrhovaná výjimka ze zásady retroaktivity nelze užít s ohledem na skutečnost, že odvod za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí, ale jde o administrativně finanční opatření k nápravě.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.r.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud předesílá, že vydání napadeného rozhodnutí, rovněž tak prvostupňového rozhodnutí ohledně odvodu za porušení rozpočtové kázně předcházelo vydání platebního výměru č. 9, kde nebyla konkrétně specifikována skutková podstata, podle které byl uložen žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně, když v platebním výměru č. 9 bylo pouze uvedeno, že se odvod ukládá dle § 22 zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, přičemž až z odůvodnění platebního výměru vyplývalo, že při fyzické kontrole interim ze dne 16. 3. 2011 a během následného šetření a kontrol, bylo zjištěno, že se příjemce dopustil porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 uvedeného zákona, přičemž v závěru odůvodnění správce daně citoval právní úpravu, a to § 22 odst. 2, a to včetně jejího členění na písmena a) až c), přičemž se jednalo o právní úpravu ve znění zákona č. 465/2011 Sb., který nabyl účinnosti dne 30. 12. 2011. Z odůvodnění platebního výměru vyplývá, že v rámci první etapy projektu byly proplaceny fakturované výměry rekonstruovaných místních ulic (komunikací Topolová a U Fáberů), které jsou co do rozměru větší než způsobilé výměry. Tento platební výměr nabyl právní moci dne 20. 11. 2012. V návaznosti na tento uvedený platební výměr byl vydán správcem daně dne 10. 1. 2013 platební výměr č. 9a/2012, kterým bylo žalobci uloženo penále za porušení rozpočtové kázně ve výši 501 436 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce odvolal, přičemž žalovaný odvolání žalobce zamítl.
11. Žalobce si podal žalobu, kterou navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2013, č. j. MF-38333/2013/12-1204. Krajský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 11. 3. 2015, č. j. 10 Af 24/2014-36 zrušil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 13. 11. 2013, č. j. MF-38333/2013/12-1204 a rovněž tak platební výměr č. 9a/2012 č. j. RRRSJ 452/2013 a věc vrátil k dalšímu řízení, neboť krajský soud dospěl k závěru, že jak napadené rozhodnutí, tak i platební výměr jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť z těchto rozhodnutí není zjevný právní důvod, který vedl správní orgány k tomu, aby pro výpočet penále použily právě postup podle § 22 odst. 6 věty druhé zákona č. 250/2000 Sb. Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že dle soudu v tomto platebním výměru by mělo být po skutkové i právní stránce vymezeno jednání žalobce, kterým se dopustil porušení rozpočtové kázně. Soud však z tohoto platebního výměru zjistil toliko skutkový popis toho, čeho se žalobce dopustil, a že jde o porušení rozpočtové kázně. Ovšem již z tohoto platebního výměru nezjistil, pod jakou konkrétní skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně správní orgán jednání žalobce subsumoval. Platební výměr na penále je tak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť neobsahuje právní důvod, pro který byl aplikován. Právě způsob výpočtu podle § 22 odst. 6 citovaného zákona a tento právní důvod nelze dovodit ani z rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, v němž tato právní kvalifikace měla být provedena.
12. Na základě tohoto rozsudku vydalo Ministerstvo financí rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí, ve kterém uložilo správci daně, aby přezkoumal platební výměr č. 9 po skutkové i právní stránce a vymezil v něm jednání Města Hluboká nad Vltavou.

Tedy, aby jednoznačně podřadil jednání žalobce pod konkrétní skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně.

13. Dne 17. 8. 2015 vydal prvostupňový správce daně rozhodnutí, kterým podřadil jednání žalobce specifikované v platebním výměru č. 9 pod skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 písm. c), odst. 2 věty první zákona o rozpočtových pravidlech, a to ve znění zákona č. 465/2011. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, přičemž žalovaný toto rozhodnutí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 17. 8. 2015 změnil tak, že uložil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 2 část věty před ... „nebo“ zákona č. 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 477/2008 Sb. ve výši 538 599 Kč s tím, že v ostatním se platební výměr č. 9/2012 ze dne 16. 10. 2012 na odvod za porušení rozpočtové kázně nemění.
14. Ke změně kvalifikace skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně přistoupil žalovaný proto, že bylo nutno aplikovat zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 477/2008 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 4. 2009. K porušení rozpočtové kázně žalobcem došlo prokazatelně dne 5. 5. 2010 (den připsání peněžních prostředků na účet příjemce), proto nemohla být pochybení žalobce kvalifikována podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až dne 30. 12. 2011 (§ 22 odst. 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů ve znění zákona č. 465/2011 Sb.).
15. Žalobce především namítá, že nebyl respektován závazný právní názor Krajského soudu v Českých Budějovicích vyslovený ve zrušujícím rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 10 Af 24/2014-36, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 13. 11. 2013, č. j. MF-38333/2013/12-1204 a platební výměr č. 9a/2012 Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 10. 1. 2013 značky RRRSJ 452/2013 na penále za porušení rozpočtové kázně, kterým sdělil správní orgán prvního stupně podle § 22 odst. 6 zákona č. 250/2000 Sb. žalobci předpis penále ve výši 501 436 Kč, a to v souvislosti s porušením rozpočtové kázně v rámci projektu „rekonstrukce místních komunikací“.
16. Soud má za to, že z citovaného rozsudku nevyplývá závazný právní názor ohledně skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, jestliže citovaný rozsudek se zabýval rozhodnutím o uložení penále, přičemž v rámci tohoto řízení dospěl k závěru, že jak napadené rozhodnutí, tak i platební výměr jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť z těchto rozhodnutí není zjevný právní důvod, který vedl správní orgány k tomu, aby pro výpočet penále použily právě postup podle § 22 odst. 6 věty druhé zákona č. 250/2000 Sb., přičemž konstatoval, že platební výměr č. 9/2012 na odvod za porušení rozpočtové kázně zcela postrádá jednoznačné podřazení skutkového jednání žalobce pod konkrétní skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně s tím, že od takového právního zhodnocení i podřazení jednání pod konkrétní ustanovení se odvíjí způsob výpočtu penále. Tedy, že pravomocný platební výměr č. 9/2012 nedává jednoznačný právní podklad pro to, aby bylo penále v platebním výměru č. 9a/2012 bez dalšího vyměřeno podle § 22 odst. 6 zákona č. 250/2000 Sb. Dále bylo v tomto rozsudku konstatováno, že pokud jde o právní výklad § 22 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., respektive o výklad toho, které „skutkové podstaty“ porušení rozpočtové kázně se žalobce dopustil, tak tím se krajský soud nemohl zabývat, neboť není oprávněn doplňovat chybějící subsumpci skutkového jednání pod konkrétní ustanovení právního předpisu, kterou měly učinit správní orgány. Z uvedeného vyplývá, že v citovaném rozsudku nebyl učiněn závazný právní názor ohledně zařazení skutkového

jednání pod konkrétní ustanovení. Proto žalovaný nebyl tímto rozhodnutím při rozhodování, pod jakou skutkovou podstatu má být zařazeno porušení rozpočtové kázně žalobcem, nijak vázán.

17. Žalobce namítá nesprávný postup žalovaného, který kvalifikoval pochybení žalobce podle právní úpravy účinné v době, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo, má za to, že měl aplikovat správně ustanovení § 22 odst. 2 písm. b) ve znění zákona č. 465/2011 Sb. Žalobce tedy nenapadá výši odvodu ani věcné důvody, které k udělení odvodu vedly, když odvod již uhradil. Nesouhlasí s tím, že byl aplikován předpis účinný v době porušení rozpočtové kázně, tedy ke dni 5. 5. 2010, zákon č. 250/2000 Sb. ve znění zákona č. 477/2008, neboť má za to, že měl být aplikován ve znění zákona č. 465/2011 Sb., který je pro žalobce příznivější. Podle žalobce subsumpce skutkového stavu musí proběhnout právě s ohledem na skutečnost, že pozdější právní úprava má klíčový vztah k sankci, která je v návaznosti na příslušnou právní normu aplikována.
18. V daném případě se žalobce dopustil pochybení tím, že v rámci projektu byly proplaceny z dotace výměry rekonstruovaných komunikací, které jsou co do rozměrů větší než způsobitelné výměry. Tím došlo v rámci výše uvedeného zjištění mimo jiné k porušení povinnosti příjemce dotace vyplývající z článku I. odst. 3, článku IV. odst. 4 smlouvy o poskytnutí dotace, respektive k nedodržení článku XII. odst. 1 smlouvy o poskytnutí dotace, dle kterého se příjemce zavazuje řídit se při realizaci projektu mimo jiné Příručkou pro žadatele a metodickými pokyny poskytovatele dotace.
19. V souvislosti s tím soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 95/2014-46 ze dne 31. 3. 2015, ze kterého vyplývá, že porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání. Odvod za porušení rozpočtové kázně, který je peněžním plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu, je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Hlavním cílem je totiž navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát pro čerpání těchto prostředků stanovil.
20. Na základě tohoto rozsudku je pak správný závěr žalovaného, že kvalifikace jednání byla posouzena podle platné právní úpravy, která byla účinná v době neoprávněného použití peněžních prostředků, tedy v okamžiku porušení rozpočtové kázně. Odvod za porušení rozpočtové kázně není správním trestáním. Proto nemůže být použita výjimka, aby bylo postupováno podle pozdější právní úpravy, která je pro žalobce příznivější.
21. V daném případě byla žalobci poskytnuta dotace, přičemž peněžní prostředky byly na jeho účet připsány dne 5. 5. 2010. Správně žalovaný podřadil jednání žalobce pod skutkovou podstatu § 22 odst. 2 zákona rozpočtových pravidel územních rozpočtů ve znění zákona č. 477/2008 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 4. 2009, jestliže uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí, což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 95/2014-46, proto při subsumpci jednání žalobce pod skutkovou podstatu nelze uplatnit výjimku z retroaktivity. Proto nemohlo být jednání žalobce kvalifikováno podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až dne 30. 12. 2011 (§ 22 odst. 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů ve znění zákona č. 465/2011 Sb.), jak se žalobce mylně domnívá. Nedůvodná je námitka žalobce, že subsumpce pod příslušnou normu by měla

mít realizována s ohledem na skutečnost, že pozdější právní úprava má klíčový vztah k sankci, která je v návaznosti na příslušnou právní normu aplikována, jestliže předmětem tohoto řízení je rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, nikoli platební výměr na penále. Proto tato argumentace ohledně výše penále v rámci tohoto řízení je zcela irrelevantní. Rovněž nelze souhlasit s tím, že v rámci tohoto řízení je žalobci ukládána sankce, neboť se jedná o odvod za porušení rozpočtové kázně. Soud proto uzavřel ve shodě se žalovaným, že jednání žalobce naplňuje skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně v souladu s § 22 odst. 2, část věty před „ , nebo“ zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 477/2008 Sb.

22. Jednání žalobce nemohlo být kvalifikováno jako porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 465/2011 Sb., neboť ten nabyl účinnosti až dne 30. 12. 2011, neboť musí být porušení rozpočtové kázně subsumováno pod právní normu, která byla účinná v době, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo, tedy k datu 5. 5. 2010, kdy došlo u žalobce k proplacení větší než původně kalkulované výměry asfaltových ploch, čímž porušil rozpočtovou kázeň.
23. Žalobce nesouhlasí s výkladem žalovaného na straně 14, kde žalovaný uvádí, že porušení povinnosti finančního charakteru zůstalo ponecháno v § 22 odst. 2 první věta zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění zákona č. 465/2011 a v nově vzniklých ustanoveních § 22 odst. 2 uvedeného zákona členěných na písmena jsou stanoveny skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně, kterých se příjemce peněžních prostředků dopustí právě porušením povinností nefinančního charakteru, o čemž vypovídá i použití slova „také“ ve formulaci předcházející členění předmětného ustanovení na písmena. Tato námitka žalobce je zcela lichá, jestliže dle tohoto zákonného ustanovení žalovaný nepostupoval.
24. Zcela nedůvodně je žalobcem odkazováno na rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15. 5. 2020, č. j. MF-6941/2016/1203-4, jehož byl účastníkem řízení, jestliže v předmětné věci byla skutková podstata porušení rozpočtové kázně stanovena dle právní úpravy, která je účinná ke dni, ve kterém k takovému porušení rozpočtové kázně došlo, neboť jestliže v daném případě došlo k porušení rozpočtové kázně dne 5. 5. 2020, pak skutková podstata porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb. ve znění zákona č. 465/2011 Sb., jež nabyla účinnosti ke dni 30. 12. 2011, nemůže být aplikována. Nejedná se proto o stejný typ pochybení. Ve věci, na kterou je žalobcem odkazováno se jedná o zcela jinou skutkovou věc, neboť předmětem pochybení žalobce bylo ve stanovení nepřiměřeného a diskriminačního technického kvalifikačního předpokladu s ohledem na druh, rozsah a složitost veřejné zakázky. Toto řízení, na které je odkazováno, s předmětem napadeného rozhodnutí nesouvisí, proto je tento odkaz žalobce nedůvodný.
25. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl v řízení úspěšný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, když ani nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 25. listopadu 2020

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu